

ŠKARICA-KAD JE ROCK BIO MLAD

/str.78/ Crvene koralje. Naposljetku, doživjeli smo i prvi slučaj kroatizacije u sustavu koji je de facto proglasio i njegovao anacionalno kao spasonosnu formulu međunacionalne podnošljivosti i razumijevanja: Pirati su pretvoreni u Uskoke i premda je istoznačnici bliže Gusari, ovo je očito zazvučalo za nijansu domoljubnije. Ovako bi se, naime, danas s pozicije nečijeg kulturnog revizionizma mogao protumačiti čin meštra ceremonije Vikija Glowatzkoga — s Bracom Reissom suverenog zagrebačkog voditelja zabavno glazbenih priredbi — kada je auditoriju Varijetea, jedne nedjeljne matinee početkom 1963., najavio Uskoke u trenutku dok su na pozornicu izlazili Pirati!

U svakom slučaju, zvati se poput Hurricanesa, Tornadosa, Rebelsa ili Shadowsa bilo je pitanje stava, jer suprotno bi moglo biti jedino VIS Mladi udarnik, VIS Prvi partizan ili Pravi omladinac, ili u najboljem slučaju VIS Radne akcije! Uostalom put od Mladih tehničara iz 1961. do The Mladis iz 1965. posve nam lijepo svjedoči o genezi rock proletarijata kroz prizmu električarske nomenklature.

(Govoreći o bendu Zlatni akordi)

/str.115/ Prvi zaposlenici ovog društva s ograničenom odgovornošću na poziv utemeljitelja gitarista Nikole Sarape Vase (1946.) i bubnjara Željka Marinca Mačora (1946.), bila su braća Miksić: basist Zlatko, zvani Fuma (1946-1983.) — čiji bi se burni život rock'n'roll ovisnika mogao pretočiti u romansiranu biografiju ili rock film — i mlađi Ivica, od milja Ico (1948.). Upravo on, sve te godine bendovska nepromjenljiva veličina i kohezijski čimbenik, uspio ih je okupiti 1999. za snimanje Povratka ruku, hommage klasičnom rock u s ruba šezdesetih.

Stariji Fuma u Akorde je došao s glazbeničkim iskustvom basista Pirata, sedmeročlanc instrumentalne škvadre okupljene već 1962., no nažalost./str.116/ osim izbljedjelih fotografija (od kojih na sreću jedna savršeno odgovara naslovnici naše knjige), neće nam ostaviti ni najmanji tonski zapis. Egzistirajući do proljeća 1964. — drugu polovicu svoje dvogodišnje rock avanture kao Uskoci! — grupom su prodefilirali brojni likovi s imenom i prezimenom, stečenim naravno kasnije i uglavnom izvan glazbenog polja. Kako su kroz ova dva benda praktički in continuo prošle mnoge personae gratae te kako je ta brojka na kraju spomenuta razdoblja dosegla kritičnu masu, činilo mi se prikladnim napraviti digresiju i na trenutak uspostaviti niz kao paradigmu o sudbini električara, nešto o čemu će nas Neugebauer u spominjanim serijalima o rokerima šezdesetih redovito informirati uokvirenom alinejom što rade danas? Drugim riječima, kako su završili mladi ljudi kojima se pripisivalo oponašanje (ne)kulture teddy boysa, blouson noiresa, halbstarkea ili drukčije: pripadnost huliganskom, siledžijskom miljeu(!); kako je završio naraštaj optužen za put prema dekadentnom Zapadu ispraćen retorikom fatalizma: kuda to ide ovaj narod, ova zemlja! ...

/str.117/ Ovdje se nastavlja niz: kvartet piratskih gitarista, pored Fume, činili su braća Sabolović, mlađi Vojko u ulozi solista i stariji Duško (1946.) kao pratnja, koji su napustivši Pirate nastavili u Ehosima. Duško se ubrzo posvetio znanosti i danas je profesor na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu, a Vojko znanoj nam Grupi 220, s diplomom ekonomista sada je privatni poduzetnik. Četvrti, zapravo pokretač ove maloljetne rock kontrabande, kao još jedan ritmičar, četrdeset godina kasnije također je svoj gazda. Darko Zidar Gic (1946.), tada 1964., prestao je svirati za ljubav zapuštene gimnazije i potom studija prava na kojem je i diplomirao. Tijekom devedesetih njegove rokerske ambicije ostvario je sin Mario, najprije kao član Fantoma, a potom kao solo gitarist u jednoj od posljednjih postava Stublićeva Filma.

U Piratima u ulozi klavirista započeo je i Igor Pomykalo (1946.), u tom trenutku samo sin velikog Ferde, dirigenta i aranžera, nezamjenjive figure s naših festivalskih pozornica. Završivši studij violine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, Igor je postao ugledni klasični glazbenik. Godine 1969. utemeljio je Universitas studiorum zagrabiensis, ansambl rane glazbe kojoj se posvetio i, danas, čini mi se, nakon Austrije djeluje u Italiji. Saksofonist Mladen Kordić Deni priključio se bendu netom stigavši iz Australije, također je ostao glazbenik i od profesorske plaće živi u Splitu. Za bubnjevima je sjedio Duško Sekulić Brada, sada profesor sociologije na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Ove respektabilne biografije dopunjavali mi, nakon Vojkova odlaska,

/str.118/ solo gitarist Vlado Cipetić Cico (umjetnički fotograf) i stanoviti Red Rudi, basist koji je zamijenio Fumu po njegovom prelasku u Zlatne akorde, te povremeno gostujuće bubnjarske zvijezde Predrag Drezga Dodo i Mario Braco Škrinjarić i gosti — pjevači: Miljenko Kodžić (kasnije kao Mike Ham-mer, član Mladih lavova), Emir 24000poljubaca Altić i Ibrica Jusić (!). Kako je svijet izgledao mali i te 1964., posebice onaj glazbenički!

Kao kuriozitet, početkom godine, pjevajući s Piratima, odnosno tada već Uskocima, u bezimenu kvartetu rane Beatlese (možda kao prvi kod nas uopće), nastupao je i novinar Ivica Đukić Ico, jedan od medijskih stupova domaćeg rocka.